

Dagens frågor

ÖB 71

Sedan 1958 har försvaret kunnat arbeta efter planer på lång sikt. Dessa planer, som till underlag haft av ÖB gjorda utredningar, har i regel vart fjärde år granskats av parlamentariska försvarsutredningar, vilkas förslag lagts fram för riksdagen. Fördelarna med detta system har varit uppenbara. Den långsiktiga planeringen har haft ett fast underlag, genom att försvarsledningen vetat vilket ekonomiskt utrymme den haft att hålla sig inom. Försvarsindustrins produktionsplanläggning blev rationell. Riksdagen har kunnat kontrollera inte bara de årliga budgetutfallen utan också den kommande materielutvecklingen genom att ge bemyndiganden att beställa materiel, som måste betalas under loppet av flera år. Den kunde också av ekonomiska skäl senarelägga planerade leveranser ett eller flera år, utan att detta behövde medföra allvarliga konsekvenser. Planerna omprövades nämligen kontinuerligt, varvid korrekationer gjordes för inträffade förändringar. För prisstegringar och ökade kostnader för teknisk utveckling beräknades en årlig procentuell ökning av kostnadsramen.

1968 hissades nya signaler. Regeringen beslöt att begränsa försvarsanslagen. Inskränkningen har i princip inte berört krigsmaktens kvantitativa styrka men väl dess kvalitet. Genom att något avsevärt ingrepp inte företagits beträffande organisationen har möjlighet skapats att teoretiskt senare återvinna den kvalitativa nedgången. Men alltsedan 1966 har försvaret varje år genom att materielbeställningar senarelagts blivit svagare ur kvalitetsmässig synpunkt. Krigsmaktens uppgift har inte ändrats, men gapet mellan målen och medlen för att nå dessa har ökat.

Regeringen har hävdats att 1968 års försvarsbeslut inte innebär någon försvagning av krigsmakten på sikt. Det är klart att smärre förseningar beträffande materielanskaffningar inte behöver innebära en urholkning av krigsmakten, eftersom det försummade kan återtas. Men nu har eftersläpningen blivit så stor att

den knappast kan återhämtas.

1968 års beslut innebar i själva verket att man beslöt att inte fatta något beslut. Regeringen sade att den härigenom skaffade sig handlingsfrihet. Ja, men för andra områden än försvarets.

De 1968 uppsatta målen för att bibehålla vår värmkraft vid tidigare nivå har inte kunnat nås. På materielanskaffningens område föreligger ett minus, och förutsättningarna för att effektivt kunna utbilda krigsmaktens personal enligt 1966 års värnpliktssystem har inte uppfyllts. Vakanserna inom befälskadran har ökat. Vissa krigsförband inom samtliga försvarsgrenar har fått nedsatt effekt.

Senast 1972 måste riksdagen fatta beslut om försvarets utveckling för kommande femårsperiod fram till 1977. Ett sådant beslut betyder inte nödvändigtvis att organisationen skall ökas eller ens bibehållas. Vad som däremot erfordras är att balans skapas mellan mål och resurser. Ett nytt beslut av 1968 års modell går inte. Man skapar inte handlingsfrihet genom att undvika att i tid bestämma sig.

I ÖB 71 har på regeringens uppdrag framlagts en sk perspektivplan för försvarets utveckling fram till 1987. I den öppna delen redovisas tänkbara utvecklingslinjer och de krav de kan föranleda samt de problem som måste lösas. I höst kommer ÖB att inge en programplan med konkreta förslag för de första 5 åren eller för tiden 1972-77. Dessa båda planer är led i det av statsmakterna 1970 beslutade nya planeringssystemet.

Ett studium av den nu framlagda perspektivplanen visar några av de frågor varom avgörande måste fattas. Hur skall krigsorganisationen se ut? Frågan om uthållighet och förmåga att i ett inledningsskede utveckla så stor motståndskraft att vi inte tvingas ge vika för hot måste klarläggas. Hur skall fredsorganisationen se ut? Fredsförbandens antal bör måhända minskas för att utbildningsenheterna skall bli tillräckligt stora ur ekonomisk synpunkt. Men detta måste vägas mot fördelarna

av att många förband underlättar mobilisering och minskar sårbarheten. Skall vi ha fortsatt allmän värnplikt med differentierad utbildningstid eller en ny period av kategoriklyvning? Värnpliktsarmén medför att en angripande måste räkna med »ett folk i vapen», vilket ökar den fredsbevarande effekten. Först en långt driven kategoriklyvning kan förbilliga utbildningskostnaderna men medför en avsevärd minskning av antalet krigsförband.

Omkring 1970 måste ungefär samtidigt beslut fattas om nästa generation materieltypen inom alla försvarsgrenarna. För armén gäller det bl a artilleri, luftvärn och fordon, för marinen rör det sig om eskortfartyg, ubåtar och kustartilleri. För flyget är jaktversionen av Viggen samt utvecklingen av luftvärnsrobotar de största frågorna. Allt detta kan inte skaffas på en gång, utan en prioritering måste ske. Ju längre besluten dröjer, desto dyrare blir allt.

Och slutligen måste personalfrågan lösas. De nuvarande vakanserna får inte tas till inräkning för att minska utbildningstiden och därmed utbildningsresultaten. Statsmakterna måste se till att den militära personalen får sådana ekonomiska och arbetsmässiga villkor att rekrytering kan ske och att personalen stannar kvar. Det sistnämnda är inte det minst viktiga. Många flyr i dag från krigsmakten, och detta inte bara av ekonomiska skäl.

Industriministern

I telefonautomatikens barndom lär en vid nummersnurrans ovan person ha åstadkommit resultatet: »Herreje, inte en nuffra rätt».

Anekdoten faller osökt i tankarna då man studerar industriminister Krister Wickmans anförande vid Svenska Pappers- och Cellulosaingenjörsföreningens årsmöte. Den sakkunniga publiken lär ha kunnat konstatera att de riktiga fakta och bedömningarna i talet var lätt räknade. Saken skulle kunna förbigås med tystnad; statsråd måste tala om så mycket och

deras spökskrivare är inte alltid tillförlitliga. Men vad som gör talets innehåll till en cause célèbre är att hr Wickman kan befaras få ett starkt inflytande på de skogspolitiska utredningar – av stor betydelse för hela vårt folkhushåll – som är att vänta. Om industriministerns sakkunskap vid det laget inte är bättre kan det komma att gå illa för en av våra huvudnäringar.

Ett av de statsrådsord, som ringer i öronen ännu lång tid efter talet, gäller hans funderingar om den framtida produktionsinriktningen av den svenska skogsnäringen. Efter att något hotfullt ha upplyst om att en ingående analys av skogsindustrins samhällsekonomiska lönsamhet framstår som en för industridepartementet mycket viktig uppgift, ifrågasätter hr Wickman om inte en större andel av råvarorna borde förädlas till trävaror, plywood, skivprodukter och andra byggkomponenter. Har herr Wickman aldrig reflekterat på lönsamhetens betydelse för vad som är vettigt eller icke att producera inom svensk skogsindustri med dess utpräglade exportinriktning? I just dessa investeringsområden bedömer branschens folk utsikterna som tvivelaktiga. Det verkar över huvud taget som om han lämnar de valutapolitiska aspekterna åsido – tydligen menade han t ex att de svenska massaföretagen borde sänkt cellulosapriserna i höstas och därmed alltså minskat våra valutaintäkter med flera hundra miljoner. Lika obegriplig förefaller hans klagan över att skogsindustrin under de senaste 15 åren svarat för drygt 20 procent av de totala industriinvesteringarna, trots att skogsindustrin fn sysselsätter endast ca 8 procent av industrins anställda. Det är ju ändå inte med så enkel bokföring man skall bedöma investeringar och investeringsbehov i en industri, där Sverige genom råvarutillgång, en under många generationer högt utvecklad teknologisk tradition och goda exportmarknader kan tillföra oss en stor del av de valutor vi behöver för att vidmakthålla vår allmänna tekniska standard och vår sociala reformpolitik. Hr

Wickman får bestämt både läsa på bättre själv och leta upp kunnigare sekreterare.

Kommunala självstyrelsen – hur går det med den?

För fem år sedan – 1966 – inleddes ett av de största samhällsvetenskapliga projekten i vårt land, »Kommunal självstyrelse – kommunal indelning». Det finansierades av riksbankens jubileumsfond och har under de gångna åren sysselsatt mer än 700 två- och trebetygsstuderande och kommer att alstra ett 40-tal licentiat- och doktorsavhandlingar. Under detta år skall projektet avvecklas och i väntan på den slutliga sammanfattningen har gruppen i vår publicerat tre volymer med delresultat: Den kommunala självstyrelsen, Medborgarna informeras och Partierna nominerar (Almqvist & Wiksell).

Bakgrunden till projektet var bland annat att vi stod inför den slutliga (?) kommunsammanslagningen, som skulle reducera landets drygt 1 000 kommuner till cirka 280. Den centrala frågeställningen var hur den kommunala självstyrelsen skulle komma att fungera i de större, nybildade enheterna.

Självfallet hade den önskvärda tågordningen varit den motsatta: att man först genom jämförande studier kommit fram till en »optimal kommun» som förenade höga demokrativärden med effektiv förvaltning och sedan använt forskningsresultaten som vägledning vid kommunblocksreformen. Nu får man vara tacksam om resultaten kan ge uppslag till åtgärder för att minimera de olägenheter som säkert kan komma att hemsöka de stora kommunerna – relativt mindre antal kommunala förtroendemän, mindre möjligheter för gemene man att påverka politikens utformning, mindre aktiv kommunal diskussion i glesbygdsområdena än i kommunens centralare, mer tätortsbetonade delar.

Som professor Jörgen Westerståhl, ledare för projektet, framhåller i *Den kommunala självstyrelsen* kan man se på kommunerna ur

två olika perspektiv: effektivitetsaspekten och demokratispekten. Det är naturligtvis effektivitetsresonemanget som varit drivande för männen bakom kommunblocksreformen. Kommunen ses som ett slags utlöpare av den centrala förvaltningen och det gäller då att skapa enheter med i stort likartade resurser, som kan effektuera de beställningar som riksdag och regering ålägger dem. Utifrån detta resonemang är det naturligt att man finner ett »kommunalt samband» och kan motivera en gemensam valdag för riksdag och kommunala församlingar.

Den andra ideologin bygger på att det kommunala självstyret har ett så stort egenvärde, att det motiverar tex att olika kommuner prioriterar olika projekt. Därför bör statliga, landstingskommunala och primärkommunala uppgifter renodlas så långt det låter sig göras. Frågan om vilka uppgifter, som skall handhas av respektive instans är däremot inte en gång för allä given, utan kan kontinuerligt tas under prövning.

Många av forskningsgruppens rön tyder på att intresset för kommunala frågor inte är särskilt stort. Färre människor är intresserade av kommunalpolitik än av annan politik. Bara ett fåtal kan nämna en lokal valfråga. Få kommunala nyheter publiceras på tidningarnas »paradsidor». Genomsnittlig tid/kommun i radions regionala nyhetsprogram under två månader våren 1966 varierar från 0,2 min i mindre kommuner med blandad glesbygds- och tätortskaraktär via 1,6 min i mellanstora tätorter till 13 min i stora tätorter osv.

De resultat, som kommunalforskningsgruppen hittills framlagt bygger i hög grad på undersökningar i samband med 1966 års kommunalval och tiden därefter. Men under senare år har det inträffat en rad händelser, som på sikt kommer att ha effekt – positiv eller negativ för den kommunala självstyrelsen. Vid 1970 års val upplevde vi för första gången en valrörelse som både skulle belysa de kommunala, landstingskommunala och rikspolitiska

frågorna – och som mycket riktigt ledde till att kommunalpolitiken hamnade på efterkälken. Samtidigt fick emellertid kommunerna rätt att ge ekonomiskt stöd till de lokala partiapparaterna – i första hand för att stärka deras informationsresurser. Strukturomvandlingen inom pressen fortsätter med fusioner och nedläggningar. Kommunerna har börjat tackla sina informationsproblem vis à vis sina medlemmar på ett mer effektivt sätt. Den väntade länsförvaltningsreformen kommer att ge det statliga organet länsstyrelsen ytterligare en bit av den kaka, som rätteligen borde tilldelats de direktvalda landstingen.

Det är orimligt att kommunalforskningsgruppen skall avbryta sina studier just i detta skede.

Vad händer i våra skolor?

Jo, mycket ändras – med all rätt. Vi skall i skolorna såväl som i samhället i övrigt taga vara på de erfarenheter som görs. Men vi har också lärt oss av erfarenheten, att vad som kommer från Skolöverstyrelsen inte alltid skall tagas för gott utan särskild prövning.

SÖ har gjort ett utspel i fråga om studie- och yrkesvägledning inom grundskolan och den nya gymnasieskolan genom att taga bort de nuvarande yrkesvalslärarna, som skall ersättas av syo-funktionärer (syo = studie- och yrkesorientering). Detta skall ske trots att de flesta av remissinstanserna – bl a föräldra-, elev- och lärarföreningar – önskar behålla det nuvarande systemet och utvidga det genom införande av yrkesvalslärare även på det gymnasiala planet.

Det har påpekats i många sammanhang att det knappast finns någon institution som fungerar så gnisselfritt som yrkesvägledningen på högstadiet. Yrkesvalsläraren arbetar som lärare på det stadium där han tjänstgör. Han lär på detta sätt känna eleverna och får större förutsättningar att hjälpa dem till rätta genom den »djungel» av linjer och utbildningsvägar som finns. Han känner stämningarna i skolan

och kan snabbt rycka in på de otaliga konferenser om eleverna, som hör till den nya skolans arbetsområden. Både elever och föräldrar kan lätt få kontakt med yrkesvalsläraren.

Den i reformen föreslagna syo-funktionären skall ansvara dels för eleverna i årskurs 7–9, dels för alla eleverna i de 21 linjerna i den nya gymnasieskolan (nuvarande gymnasier, fack- och yrkesskolor). Med största sannolikhet kommer syo-funktionären endast att hinna med att distribuera papper från AMS till de övriga lärarna i skolan, vilka också skall medverka i den nya studie- och yrkesorienteringen. Men de har ju sina egentliga specialiteter som språk, samhällskunskap, matematik osv. Eftersom förslaget även innebär att syo-funktionären i vissa fall skall vara placerad på skolkontoret kommer han inte att få den värdefulla personliga kontakt med eleverna, som yrkesvalsläraren nu har. I glesbygden kommer han att bli en »farande sven», som kanske har 4–5 skolor att betjäna. Tidigare kunde en intresserad och vidareutbildad lärare ha den uppgiften på varje skola.

Huddinge kommun utanför Stockholm erbjuder ett exempel på en föredömlig lösning. Där fungerar yrkesvalslärare på grundskolan med 300–700 elever per lärare. Men härtill har man anställt en yrkesvalslärare att handha studie- och yrkesorienteringen på det gymnasiala planet. Därmed har man vunnit att var och en av yrkesvalslärarna kan koncentrera sig på sitt stadium inom skolan och slipper splittra sig. Allt fungerar till elevernas bästa. Detta är en långt mer effektiv och smidigt fungerande organisation än den av SÖ föreslagna.

Expropriation eller konfiskation?

Ända sedan expropriationsinstitutet tillkom i europeisk rätt har det byggt på förutsättningen att den, som av det allmänna eller annat överordnat intresse tvångsvis berövas sin egendom skall ha ersättning för dess fulla värde.

De intrikata problemen kring markvärdestegringen – vad av värdeökningen beror på

det allmännas och vad på ägarens insatser – har visserligen föranlett att regeln uppmjukas i åtskilliga länder. Men man har inte ansett sig kunna helt bryta med den; det skulle leda till ett godtycke och en bristande rättssäkerhet oförenlig med de grundläggande principerna för en västerländsk rättsstat.

I den nu vanliga formen för kungörande av de maktägandes påbud framträdde emellertid i början av maj statsrådet Carl Lidbom inför den socialdemokratiska riksdagsgruppen med nya djärva reformtankar om hur expropriation för kommunernas framtida markbehov i fortsättningen skall ske. De viktigaste konkreta upplysningarna förbigick han visserligen. De skall komma i en proposition, som det lär bli anledning att ingående diskutera.

Grundtanken är att kommunerna skall få möjlighet att expropriera för framtida allmänna behov redan decennier innan behovet aktualiseras i praktiken. Stötstenen – expropriationsersättningen – skulle vältas åt sidan med en lika drastisk som hänsynslös värderingsregel. Den värdeökning på marken som skett under de senaste tio åren före expropriationen – med tidräkningen börjande den 1 juli 1971 – skall anses bero på samhällets egna åtgärder och skall inte ersättas. Men om utredning – i praktiken lär ägaren få ansvaret för denna – visar att värdeökningen inte har något med tätbebyggelseutvecklingen i området att göra, skall värdeökningen ersättas, upplystes det. Vidare ges särskilda regler för expropriation av en- och tvåfamiljshus; ägarens ersättning skall bestämmas så att denne kan skaffa en likvärdig fastighet.

Hr Lidboms sammanfattande förhoppning var att de nya reglerna skulle komma att dämpa prisstegringen på fastighetsmarknaden och förhindra markspekulation.

Är verkligen prisstegringarna på fast egendom – inflationens effekt frånräknad – och markspekulationen så svårartade företeelser efter markvärdeskattens tillkomst och garanti-

skattens skärpta progressivitet att dylika konfiskatoriska åtgärder är nödvändiga.

Det skall bli intressant att se regeringens bevismaterial på den punkten. Intill dess detta presenterats är det bara anledning att anteckna en ofrånkomlig konsekvens – att fastighetsägande och fastighetsförvaltning än mer och än snabbare kommer att föras över från enskilt initiativ till det allmännas byråkrati. Hur dyrt detta kommer att stå oss kan alla, som haft tillfälle att följa kostnadsutvecklingen inom landstings- och kommunsektorernas byggnad, göra sig en föreställning om.

De nya bibliotekarierna

Det explosionsartat växande informationsflödet och breddningen av utbildningsmöjligheterna i vårt samhälle ställer högre krav på biblioteken och framför allt på deras personal. Detta betonades särskilt i den statliga utredning: Utbildning för bibliotek, arkiv och informatik (SOU 1969: 37) som anges ligga till grund för utbildningsministerns proposition om principerna för en reform av utbildningen av bibliotekarier och annan biblioteks-personal. Utredningens betänkande betonade dessutom att det utöver direkt biblioteksrik-tade kunskaper behövs en grundläggande allmän ämnesutbildning. Insikter i ett områdes speciella forskningsmetoder och forskningsproblem medför ökad förståelse för motsvarande problem inom beslätade ämnen.

Biblioteksutredningen föreslog därför inrättandet av en tvåårig bibliotekshögskola med minst två års akademiska studier som inträdeskrav. Denna skola borde förläggas till Stor-Stockholmsområdet, där eleverna har tillgång till olika typer av bibliotek och forskningsinstitutioner.

Alltså föreslår utbildningsministern i sin proposition till riksdagen inrättandet av en tvåårig bibliotekshögskola med gymnasieskola som inträdeskrav. Denna skola skall förläggas till Boråsområdet där eleverna har tillgång till ett ordinärt stadsbibliotek. Universitetsstudier ut-

gör inget hinder för tillträde till biblioteks-högskolan, men högst 80 poäng får räknas som merit.

Utbildningsministerns inlägg på regionpolitikens område har förklarats av att han som textilstadens son på detta sätt kan åstadkomma en upprustning av Borås stadsbibliotek och från den 1 juli nästa år tillföra sin hemstad dels 360 studerande årligen och dels kompetenta lärare. Propositionen säger intet om varifrån lärarna skall tas.

Nedprutning av utbildningsstandarden däremot har hittills ingen kunnat finna en logisk förklaring till. I ett läge där vi har ett snabbt växande utbud av studenter med akademisk grundexamen skulle biblioteken nu ha en chans att tillgodogöra sig arbetskraft med en mer ämnesdifferentierad utbildning än tidigare. Den högre allmänna utbildningsnivån, vuxenutbildningen, bibliotekens allmänkulturella verksamhet etc, allt talar för att bibliotekarierna i framtiden måste ha en ökad och bredare teoretisk utbildning för att vara skickade att ge den service allmänheten kommer att fordra, och som biblioteken har ansvar för. Detta sägs också uttryckligen i propositionen. »De studerande bör därför få en bred gemensam bas av kunskaper.»

Utbildningsministern blir sedan rädd att basen blir för bred och varnar för en teoretisk övermeritering och vill därför inte tillmäta teoretiska studier över 80 poäng meritvärde i ett förutsett kvoterat antagningssystem. Yrkesverksamhet tillerkänns även meritvärde för att öka möjligheterna för bibliotekspersonal med mindre omfattande teoretisk förutbildning att vidareutbilda sig. Den egentliga bibliotekarieutbildningen kan enligt propositionen räknas som 80 poäng i filosofie kandidatexamen och bör därför bedrivas i nära samverkan med universiteten (7 mil mellan Borås och Göteborg).

Propositionen har utsatts för en mördande kritik i pressen och kallats sabotage mot biblioteken, en baklängesreform och mycket annat.

Ingvar Carlsson har tvingats att försöka försvara sig och säga att så illa hade han inte menat. Med hjälp av den i många stycken vaga och suddiga formuleringen i propositionen har departementschefen dock kunnat hänvisa till den organisationskommitté som skall tillsättas för detaljutformningen av bibliotekarieutbildningen. I riksdagen har också flera motioner observerat den farliga kvalitetsförsämringen i bibliotekarieutbildningen och rekommenderat större överensstämmelse med biblioteksutredningens förslag.

Det är att hoppas att riksdagen tar hänsyn till den kritik som riktats mot utredningen och inte låter herr Carlssons hugskott resultera i att den svenska bibliotekarieutbildningen följer vårens mode och för all framtid kommer att uppträda i korts.

Hoppa hage

Det fanns en tid då barn brukade leka en lek med småstenar, grankottar och tallkottar. Av stenarna lade de ut en ladugård, och kottarna var kor och får. Barnen var helt omedvetna om att det existerade något som borde kallas lekmiljö, och de höll till i en ängsbacke vid skogskanten, där de fick vara i fred. Inte kunde de ana att den tid skulle komma då de skulle övervakas av statsrådet Camilla Odhnoff.

Detta statsråds obändiga energi och säkra omdöme har som bekant lett henne till flera politiska framgångar, som ej lämnat henne någon ro. Hon har för den skull gjort vad regeringen alltid gör när den vill försörja de sina, nämligen tillsatt en utredning. Denna skulle undersöka hur det går till att leka. Så stark är ett statsråds vilja, att vad detsamma bestämt, det sker. Drivande kraft i utredningen har varit fru Lillemor Erlander, och en ung socialdemokratisk riksdagsman, som, om man så får säga, står lekåldern nära, har sekunderat henne.

Resultaten av utredningens arbete föreligger. Den har funnit, vad man ej var klar över

förr, nämligen att barn leker. De leker olika i olika åldrar, de utvecklas, och vissa lekar bidrar till utvecklingen. I denna har staten anledning att ingripa. Det är, anser utredningen, nödvändigt att aktivt stimulera tillkomsten av goda lekmiljöer och lämpligt lekmaterial – observera, ej leksaker, som vore ett alltför enkelt och begripligt ord i detta allvarliga sammanhang.

I ett avseende har utredningen rätt. Vid och i de nya socialdemokratiska kaserner, som med hänsynslös monoton byggts upp t ex i Skärholmen och Tensta i Stockholm eller på Huvudstaområdet i Solna – där det finns ett jättelikt bostadsblock med 18 absolut likadana ingångar, något av det minst barnvänliga som kan tänkas –, där saknas alla förnuftiga lekmiljöer. Där kan inget barn ha sin leksaksladugård i fred. Efter några år vet inte ens barn, som rationaliserats bort från landsbygden genom regeringens arbetskraftbefrämjande åtgärder och som placerats bland bilarna på betongblockens baksidor, vad en ko är. Det är emellertid osannolikt att fru Odhnoffs utredning avser att söka ändra på denna utveckling, som har finansminister Strängs stöd.

Utredningen kommer med en överraskning. Den föreslår inte inrättandet av ett nytt ämbetsverk, Statens lekverk. Ännu inte. Den nöjer sig med ett statligt råd under en ordförande, tillsatt av Kungl Maj:t. Till denna goda plats förefaller utredningens ordförande vara fullt kompetent. Rådets uppgift blir att se till att ändamålsenligt lekmaterial tillverkas och att goda lekmiljöer skapas. Det skall sprida upplysning om lekens betydelse för barns och ungdoms utveckling. Det skall till sig knyta arbetsgrupper och experter på beteendevetenskaplig forskning. Det skall främja försöksverksamhet rörande lekmiljöer och lekmaterial.

Inte minst denna sistnämnda uppgift bör noga bevakas av våra progressiva TV-reportrar. Här är ju ett område där Sverige återigen går främst, ty någon motsvarighet lär inte finnas i världen. När alltså rådet till internatförläggning på någon passande badort eller sporthotell samlar sin arbetsgrupp för Lekar (utomhus-) för barn 7-10 år och denna grupp hoppar hage för att utprova vilka dimensioner den skall rekommendera för Hage (hopp-), då bör TV vara där. Något bör ändå svenska folket få för sina pengar.

ANDERSSON...
SOCIALASSISTENT, KA 18!

JOHANSSON...
SOCIALFALL, KA 20!

Fämlighet